



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **DevClub s. r. o.**, se sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1 – Nové Město, IČ: 242 04 714, zastoupena Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou, se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, proti žalovanému: **Celní úřad v Praze**, se sídlem Washingtonova 1623/7, Praha 1 – Nové Město, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č.j. 789419-6/2024-510000-11,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č.j. 789419-6/2024-510000-11, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 26.499 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Bc. Kláry Luhanové, advokátky.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č.j. 789419-6/2024-510000-11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí úroku z prodlení vyčísleného dvěma rozhodnutími žalovaného ze dne 11. 9. 2017, kterými byla žalobkyni vyměřena spotřební daň ve výši 195.225 Kč (splatná dne 8. 6. 2018), resp. ve výši 51.015 Kč (splatná téhož dne).
- [2] Žalobkyně v úvodu podané žaloby připomněla, že žádost o prominutí úroku z prodlení byla nejprve zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2024, č.j. 201298-27/2024-510000-

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

11, které však bylo k její správní žalobě zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 9. 2024, č.j. 11Af 10/2024-41. V nyní projednávané věci je tak dle žalobkyně rozhodné stanovisko zdejšího soudu, který původní zamítavé rozhodnutí zrušil pro nedostatečné odůvodnění ze strany žalovaného, kdy dle soudu nebylo z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč žalovaný žádost zamítl a proč důvody předestřené žalobkyní nepovažoval za dostatečné.

- [3] Žalobkyně v žalobě shledala pochybení žalovaného, věcnou nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávném právním a skutkovém posouzení dané věci. Své námítky rozdělila do třech žalobních bodů.
- [4] Ad A) žalobkyně namítala nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí působící jeho nepřezkoumatelnost. Namítla, že žalovaný své rozhodnutí řádně a logicky neodůvodnil, a to i přes to, že rozsudkem zdejšího soudu bylo původní zamítavé rozhodnutí zrušeno z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Uvedla, že žalovaný znovu vycházel zejména z demonstrativního výčtu ospravedlnitelných důvodů dle metodické informace č. 6/2022. Namítla, že žalovaný se sice v návaznosti na rozsudek zdejšího soudu zabýval také ospravedlnitelným důvodem (sporem žalobkyně se společností HALALI, avšak dle žalobkyně je odůvodnění tohoto nabízeného důvodu pro prodlení žalobkyně s úhradou daně krajně nelogické, a tedy nepřezkoumatelné. Dle žalobkyně z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu nelze spor s touto společností považovat za ospravedlnitelný důvod. Rovněž namítla, že v rozporu s čl. 4 odst. 6 metodické informace č. 6/2022 žalovaný nespécifikoval, kterým platebním (dodatečným platebním) výměrem bylo příslušenství daně stanoveno.
- [5] Ad B) žalobkyně namítala překročení mezí správního uvážení žalovaným. Uvedla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že využití opravných prostředků v řízení o vyměření daně vedlo žalovaného k názoru, že žalobkyně nikdy daň uhradit nechtěla. Proto namítla, že využívání opravných prostředků nelze hodnotit v tomto řízení v její neprospěch. Žalovaný se tak v tomto ohledu dopustil překročení správního uvážení, když v neprospěch žalobkyně hodnotil využití jejího základního práva na spravedlivý proces. K argumentaci žalovaného, že spor žalobkyně se společností HALALI pro něj nepředstavuje ospravedlnitelný důvod, jelikož se jedná o interní záležitost žalobkyně, žalobkyně namítla, že argumentovala tím, že je povinna dodržovat mlčenlivost o obsahu dohody se společností HALALI. Zdůraznila, že v případě prominutí příslušenství daně se ve většině případů bude jednat o soukromé důvody daňového subjektu, pro které nemohl daň uhradit ve lhůtě její splatnosti. Dle žalobkyně pak logické a podložené odůvodnění neobsahuje ani závěr žalovaného o tom, že žalobkyně by v případě svého neúspěchu ve sporu se společností HALALI vyměřenou daň neuhradila; stejně tak se jedná o pouhé domněnky žalovaného o pokračující činnosti žalobkyně v průběhu probíhajícího sporu a o jeho finanční situaci. Dle žalobkyně je tedy patrné, že žalovaný pokládá obranu žalobkyně ve sporu se společností HALALI za okolnost svědčící v její neprospěch v tomto řízení. Žalovaný tedy nejen překročil meze správního uvážení, ale dopustil se dle žalobkyně i libovůle, neboť své závěry opřel o nepodložené domněnky a neodůvodněné předpoklady. Dále v tomto žalobním bodu namítla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak se žalovaný vypořádal s důkazními prostředky žalobkyně, podporující její skutková tvrzení v podané žádosti. Uzavřela, že žalovaným užitý způsob správního uvážení považuje za rozporný s pravidly logického uvažování, kdy premisy úsudku žalovaného nebyly zjištěny správným procesním postupem.

- [6] Ad C) žalobkyně namítala procesní vady řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí. Uvedla, že k prokázání svých tvrzení předkládala několik důkazních prostředků. Žalovaný se však s nimi nevypořádal, což žalobkyně považuje za závažné porušení svých procesních práv. Dále namítla, že pokud žalovaný disponoval dalšími podklady pro své závěry, tak měl žalobkyni ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyrozumět o možnosti se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřit.
- [7] Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že v rámci řízení o prominutí příslušenství daně se řídí především ustanovením § 259 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a zároveň interním aktem řízení v podobě metodické informace č. 6/2022. Dále uvedl, že žádost žalobkyně byla opakovaně posouzena, když se žalovaný vyjádřil ke kritériím ospravedlnitelných důvodů uvedených v metodické informaci a následně nad rámec daňového řádu i této metodické informace posoudil odůvodnění žádosti žalobkyně. Dále shrnul přílohy, které žalobkyně doložila k žádosti, a uvedl, že pro svou správní úvahu využil veškerý spisový materiál žalobkyně, vedeným žalovaným, včetně řízení vedoucího ke vzniku úroků z prodlení.
- [8] K soudnímu sporu žalobkyně se společností HALALI, z něž plynula ztráta majetku a prostor pro podnikání žalobkyně, čímž mělo dle žádosti prakticky zcela dojít k ukončení činnosti žalobkyně, uvedl, že toto posoudil jako odůvodněnou momentálně nepříznivou finanční situaci. Kontrolou výpisu z veřejného rejstříku však zjistil, že žalobkyně svou podnikatelskou činnost neukončila, nepřerušila a navíc ani jiným způsobem žalovanému nedoložila rozsah negativního dopadu předmětného sporu na její podnikatelskou činnost, jelikož jí předložený znalecký posudek a soupis majetku v něm uvedený, nedokládá obecně celkový majetek ani podnikatelské možnosti žalobkyně, přičemž dle žalovaného v souvislosti s nutností zajištění finančních prostředků pro chod společnosti či soudního sporu vyplývá, že žalobkyně ve své podnikatelské činnosti pokračovala. Z toho důvodu není uvedený důvod pro pozdní úhradu spotřební daně dle žalovaného dostatečný, jelikož tento nemohl objektivně posoudit finanční a ekonomickou situaci žalobkyně. Dále uvedl, že rozsudky civilních soudů vypovídají o úspěchu žalobkyně v soudním sporu se společností HALALI o oprávněnosti výpovědi a o náhradě škody, avšak žalobkyně v žádosti uváděla, že peněžité plnění pro žalovaného získala až úspěchem sporu, který však byl ukončený dohodou, o jejímž obsahu je žalobkyně povinna dodržovat mlčenlivost. Část podstaty ospravedlnitelného důvodu, která by měla vypovídat o tom, že vznik předmětné daňové povinnosti a s ní související příslušenství žalobkyně nezavinila, tak žalovaný nemá k dispozici.
- [9] Dále uvedl, že byť v napadeném rozhodnutí precizně nerozvedl, že v důkazech předložených žalobkyní v rámci její žádosti nespatriř žádný ospravedlnitelný důvod, který by vedl k prominutí příslušenství daně, resp. úroků z prodlení, z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalovaného vyplývá, že tímto směrem cílil. Uvedl, že vycházel ze skutečností, které měl k dispozici (tvrzení a důkazy žalobkyně), a proto odmítl tvrzení žalobkyně, že své závěry opřel o nepodložené domněnky a neodůvodněné předpoklady.
- [10] Uzavřel, že souhlasí se žalobkyní, že institut prominutí příslušenství daně, resp. úroků z prodlení, existuje z toho důvodu, aby správce daně mohl reagovat na specifické okolnosti, za kterých se daňový subjekt nezaviněně dostal do prodlení s úhradou daně, což však dle žalovaného neznamená, že by tento institut měl být mechanicky aplikován tak, že kdokoli,

kdo požádá o prominutí příslušenství daně, tak mu vznikne právní nárok na kladné rozhodnutí.

- [11] Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedla, že sám žalovaný si dle svého vyjádření k podané žalobě uvědomuje své pochybení, které je mu vytýkáno v žalobním bodu ad A). Dle žalobkyně sám žalovaný uznal, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné.
- [12] Dále nesouhlasila s argumentem žalovaného, že se tento v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s tvrzeným ospravedlnitelným důvodem, když sám žalovaný ve vyjádření k podané žalobě (v odst. 41) uvedl, že důsledky daného sporu posuzuje jako odůvodněnou momentálně nepříznivou finanční situaci žalobkyně. Za této situace tak není žalobkyni zřejmé, z jakého důvodu nelze tuto objektivně nepříznivou finanční situaci považovat za ospravedlnitelný důvod ve smyslu ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu.
- [13] K argumentaci, že žalobkyně neukončila ani nepřerušila svou podnikatelskou činnosti a že nedoložila rozsah negativního dopadu daného sporu na její podnikatelskou činnost, žalobkyně uvedla, že v řízení doložila znalecký posudek, včetně fotodokumentace a soupisu majetku, který byl předmětným sporem poškozen. Dále doložila, že vlivem daného sporu přišla o podnikatelské prostory. Dle žalobkyně tak není zřejmé, na základě, čeho žalovaný dospěl k závěru, že předkládané důkazy obecně nedokládají celkový majetek ani podnikatelské možnosti žalobkyně. Podotkla, že samotná skutečnost, že obchodní společnost je zapsaná v obchodním rejstříku, neznamená sama o sobě, že tato generuje zisk a jedná se o fungující společnost, jak naznačoval žalovaný.
- [14] K tvrzení žalovaného, že žalobkyně musela pokračovat v podnikatelské činnosti za účelem zajištění chodu společnosti nebo financování soudního sporu, uvedla, že se jedná o nepodloženou domněnku, neboť žalovaný ani neuvedl, jaké prostředky by musela žalobkyně ze své podnikatelské činnosti generovat, aby pokryla náklady na chod společnosti, ani jaké konkrétní náklady byly spojeny s vedením daného sporu. Nadto upozornila na to, že vedení soudního sporu a využívání práva na soudní ochranu a spravedlivý proces, jí nelze přičítat k tíži.
- [15] Rovněž v replice vyslovila nesouhlas s argumentem žalovaného, že vzhledem k povinnosti mlčenlivosti žalobkyně, týkající se dohody o ukončení sporu se společností HALALI, nemohl posoudit část podstaty tvrzeného ospravedlnitelného důvodu, neboť ze samotného obsahu dohody o soudním smíru nelze již z logiky věci posoudit, zda žalobkyně zavinila vznik daňové povinnosti a zda prodlení žalobkyně s úhradou daně bylo omluvitelné. Pokud sám žalovaný uvedl, že důsledky daného sporu posoudil jako odůvodněnou nepříznivou finanční situaci žalobkyně, pak dle žalobkyně není zřejmé, jak by samotný obsah dohody mohl přispět k posouzení žádosti o prominutí příslušenství daně.
- [16] Uzavřela, že předložila dostatek podkladů a důvodů pro objektivní posouzení, zda v jejím případě existuje ospravedlnitelný důvod ve smyslu ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalovaný se však s těmito důvody nevypořádal konkrétně.
- [17] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [18] Ve dnech 14. 1. 2016 a 11. 2. 2016 bylo na základě oznámení Policie České republiky a podání, označeného jako „Oznámení o nálezů vybraných výrobků“, provedeno žalovaným na adrese J. 32/25, P. 1, místní šetření, zaměřené na kontrolu zdanění vybraných výrobků

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

uvedených do volného daňového oběhu, jejímž účelem bylo ověření, zda skladované vybrané výrobky podléhající spotřební dani jsou prokazatelně zdaněny, nebo oprávněně nabyté bez spotřební daně v souladu se zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a prověřování plnění povinností při značení lihu nebo při nakládání s lihem dle zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů. Během místního šetření bylo zjištěno, že objekt je ve vlastnictví společnosti HALALI, všeobecná pojišťovna, a. s., IČ: 60192402 (dále jen „společnost HALALI“) a ve skladovacích prostorách v přízemí budovy, označených jako „Privat club“, které byly v minulosti předmětem nájmu žalobkyně, se nacházely lihoviny opatřené kontrolními páskami. Vzhledem k tomu, že v průběhu místního šetření bylo zjištěno, že došlo ke splnění podmínek stanovených v ustanovení § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, provedl žalovaný v souladu s ustanovením § 42 odst. 3 zákona o spotřebních daních zajištění vybraných výrobků.

- [19] Následně žalovaný vydal dne 11. 9. 2017 platební výměry na spotřební dani z lihu za zdaňovací období leden 2016 a únor 2016, ve výši spotřební daně 195.225 Kč a 51.015 Kč (č.j. 195316/2017-510000-31 a č.j. 195332/2017-510000-31). Žalobkyně podala proti těmto platebním výměrům ke spotřební dani dne 11. 10. 2017 a 17. 10. 2017 odvolání, která byla v obou případech zamítnuta rozhodnutími Generálního ředitelství cel ze dne 24. 5. 2018, č.j. 10265-5/2018-900000-318 a č.j. 10266-6/2018-900000-318. Žalobkyně podala proti těmto rozhodnutím žaloby, které byly zamítnuty rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2020, č.j. 10Af 19/2018-84 a č.j. 10Af 20/2018-76.
- [20] Žalobkyně spotřební daň z lihu za zdaňovací období leden 2016 ve výši 195.225 Kč uhradila na příslušný účet žalovaného dne 10. 3. 2023 a spotřební daň z lihu za zdaňovací období únor 2016 ve výši 51.015 Kč uhradila na příslušný účet žalovaného dne 9. 2. 2023.
- [21] Z výše uvedených důvodů, byly žalobkyni na osobní daňový účet žalovaného předepsány úroky z prodlení v celkové výši 230.542 Kč, a to dle tabulkové přehledu uvedeného v předpisu úroku z prodlení.
- [22] Dne 30. 1. 2024 podala žalobkyně žádost o prominutí vyčíslených úroků z prodlení. V žádosti žalobkyně uvedla, že v současné době by měly být nedoplatky na dani splněny ze strany podlužníka žalobkyně společnosti HALALI. Uvedla, že v době vyměření daně vedla spor s pronajímatelem (společností HALALI) jednak ohledně neplatnosti výpovědi z nájmu, jednak se bránila situaci, kdy pronajímatel zadržel veškeré vybavení žalobkyně a prakticky zcela ukončil její činnost. Uvedla, že zůstala bez prostor a majetku. Dále uvedla, že majetek byl zničen, což doložila znaleckým posudkem. Dále uvedla, že od roku 2015 pak s pronajímatelem vedla složité spory, aby získala majetek, resp. způsobenou škodu zpět. Nemohla tedy vykonávat jakoukoliv činnost, ze které by mohla získat plnění pro celní úřad; od roku 2015 doposud v podstatě vedla pouze soudní spory s pronajímatelem. Dále uvedla, že byla nakonec ve sporu úspěšná, resp. došlo k ukončení sporu dohodou, o jejímž obsahu je ale povinna dodržovat mlčenlivost. Tímto krokem však získala plnění pro celní úřad a daň byla neprodleně uhrazena. Uzavřela, že se do složité situace, kdy nemohla po velmi dlouhou dobu uhradit vyměřenou daň dostala nikoliv vlastní vinou, a připomněla, že nikdy předtím závažným způsobem neporušila daňové právní předpisy. K důkazu žalobkyně navrhla rozsudek Obvodního soudu pro Prahu ze dne 11. 7. 2017, č.j. 41 C 234/2015-346 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2018, č.j. 11 Co 53/218-394 o neplatnosti výpovědi z nájmu; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 5. 2022, č.j. 23 C 88/2018-171, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č.j. 18 Co

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

13/2023-213 (plněno celnímu úřadu); znalecký posudek Ing. V. A. vypracovaný v trestním řízení; exekuční spis správce daně vedený za účelem vymožení povinnosti po žalobkyni.

- [23] Tuto žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2024, č.j. 201298-27/2024-510000-11, zamítl. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, které zdejší soud vyhověl a rozsudkem ze dne 9. 9. 2024, č.j. 11Af 10/2024-41, rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2024 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
- [24] Po vrácení věci žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 26. 11. 2024, č.j. 789419-6/2024-510000-11, jímž žádost žalobkyně opětovně zamítl.
- [25] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že po posouzení žádosti žalobkyně bylo zjištěno, že žalobkyně nenaplnuje žádný z ospravedlnitelných důvodů k prodlení. Proto žalovaný dále neposuzoval, zda ekonomické nebo sociální poměry žalobkyně zakládají tvrdost uplatněného úroku (ustanovení § 259b odst. 3 daňového řádu), neboť ze strany žalobkyně nebylo splněno kritérium ospravedlnitelného důvodu k prodlení (ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu).
- [26] Dále uvedl, že nad rámec daňového řádu a metodické informace č. 6/2022 zhodnotil další důvody pro prominutí úroku z prodlení, uvedené žalobkyní v podané žádosti. Uvedl, že žalobkyně měla se společností HALALI uzavřenou smlouvu o nájmu nebytových prostor, které žalobkyně 1. 3. 2012 využívala k podnikatelské činnosti. Dne 13. 7. 2015 společnost HALALI zaslala žalobkyni výpověď výše uvedené smlouvy, a to do 31. 7. 2015, z důvodu patrně neoprávněných stavebních úprav, provedených žalobkyní v nebytových prostorách. Žalobkyně s výpovědí nesouhlasila, společností HALALI na výše uvedenou výpověď podala námitku a dále do prosince 2015 platila společnosti HALALI za nebytové prostory nájem, avšak společnost HALALI ode dne 30. 11. 2015 zamezila žalobkyni do nebytových prostor vstup, a tím i jakékoliv nakládání s majetkem žalobkyně v nich uloženým, kvůli čemuž byl následně mezi žalobkyní a společností HALALI zahájen soudní spor.
- [27] Dále žalovaný zopakoval výše rekapitulované skutečnosti vyplývající ze správního spisu s tím, že žalobkyně od začátku daňového řízení se závěry správce daně nesouhlasila, jelikož byla přesvědčena, že vybrané výrobky nebo jejich většina, nejsou v jejím vlastnictví a na rozhodnutí správce daně, na které se vztahují opravné prostředky, podávala odvolání, z čehož žalovaný dovodil, že žalobkyně nejméně do rozsudku Městského soudu v Praze neměla v úmyslu spotřební daň z lihu přiznat, natož dobrovolně zaplatit a následně použila k ospravedlnění pozdní úhrady spotřební daně uvedený soudní spor.
- [28] Dále uvedl, že tento soudní spor pro něj nepředstavuje dostatečně ospravedlněný důvod pro prominutí příslušenství daně, resp. prominutí úroku z prodlení, jelikož se jedná o interní záležitost žalobkyně se společností HALALI, což dokládá i skutečnost, že o obsahu dohody, kterou byl soudní spor ukončen, je povinna žalobkyně zachovávat mlčenlivost. Dále z tvrzení žalobkyně, že uvedenou dohodou získala plnění pro správce daně a daň byla neprodleně uhrazena, žalovaný dovodil, že žalobkyně nebyla s to spotřební daň z lihu uhradit jiným způsobem, než že se spoléhala na výsledek soudního sporu, kde predikovala zakončení ve svůj prospěch. Toto dle žalovaného značí, že v případě neúspěchu by spotřební daň z lihu neuhradila. K tvrzení žalobkyně, že tento spor prakticky zcela ukončil její činnosti, uvedl, že toto je pouze v rovině tvrzení, jelikož žalobkyně svou podnikatelskou činnost neukončila a dle časového horizontu předmětné sporu je evidentní, že žalobkyně musela ve své činnosti pokračovat, a to z důvodu zajištění finančních prostředků pro chod společnosti či soudního sporu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

- [29] Žalovaný proto dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro úplné nebo částečné prominutí příslušenství daně (úroku z prodlení), a proto nelze žádosti dle ustanovení § 259b daňového řádu vyhovět.
- [30] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [31] Žalobkyně s projednáním věci bez jednání souhlasila, žalovaný se v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [32] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [33] Podle ustanovení § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že *„[p]rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“* Vázanost soudem vysloveným názorem pak plyne rovněž ze samotného kasačního principu, ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti.
- [34] Z judikatury vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má za následek *„zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost bez dalšího“* (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 1998, sp.zn. 7A 56/1997, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č.j. 1A 629/2002-25).
- [35] Závaznost kasačního rozhodnutí soudu nicméně není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchytil se od zrušujícího rozsudku v téže věci ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č.j. 5A 110/2002-25, soud zdůraznil, že *„[p]rávní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nablížit jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována.“* (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č.j. 2 Ads 16/2003-56). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 31/2016-36).
- [36] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č.j. 9 As 201/2015-34, lze shora citovanou judikaturu shrnout tak, že ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z

výslovně stanovených výjimek. Správní orgán má možnost proti takovému rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost za tím účelem, aby Nejvyšší správní soud takový právní názor popřel či korigoval. Pokud tak neučiní a zároveň se závazným právním názorem neřídí, není důvod pro posuzování žalobních námitek týkajících se otázky, která již byla krajským soudem řešena, protože nerespektování právního názoru soudu je dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. V této souvislosti soud připomíná, že žalovaný nevyužil možnost brojit kasační stížností proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 9. 2024, č.j. 11Af 10/2024-41, v němž byl vysloven pro něj závazný právní názor, aniž by mu v tom cokoliv bránilo.

- [37] Podle ustanovení § 259 odst. 1 daňového řádu: *„Pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.“*
- [38] Podle odst. 2 téhož ustanovení: *„K prominutí daně i příslušenství daně může dojít od vzniku daňové povinnosti až do doby uplynutí lhůty pro placení daně, a to i poté, kdy došlo k její úhradě.“*
- [39] Podle ustanovení § 259b odst. 1 téhož zákona: *„(1) Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. (2) Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. (3) Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“*
- [40] Městský soud zdůrazňuje, že na prominutí úroku z prodlení není právní nárok, a to ani při splnění zákonných předpokladů. V citovaném ustanovení zákonodárce zkombinoval neurčitý právní pojem se správním uvážením. Dojde-li k naplnění neurčitého právního pojmu (*„důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit“*), neznamená to, že správní orgán musí úrok z prodlení s úhradou daně automaticky prominout. Na řadu se dostává správní uvážení, které umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda příslušenství daně zcela nebo zčásti promine, či nikoli. Toto správní uvážení svěřené správci daně nevyklučuje soudní přezkum rozhodnutí o částečném či úplném nevyhovění žádosti o prominutí úroku. Soudní přezkum se však omezuje na posouzení toho to, zda správce daně aplikaci tohoto uvážení založil na řádně zjištěném skutkovém stavu, zda užil zákonná kritéria (jak ta zákonem výslovně stanovená, tak i kritéria vyplývající z ústavního pořádku, např. zákaz diskriminace či ochrana legitimního očekávání založeného na ustálené správní praxi) a zda správní uvážení při rozhodování o žádosti daňového subjektu také řádně a logicky odůvodnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č.j. 4 Afs 342/2018-35). Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval již ve vztahu k obdobnému oprávnění správce daně prominout daňový nedoplatek dle ustanovení § 65 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005-55).
- [41] Nyní účinná úprava individuálního prominutí příslušenství byla do daňového řádu vložena novelou provedenou zákonem č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu *„upravuje materiální kritérium, na základě jehož posouzení správce daně o prominutí meritorně rozhodne, pokud*

daňový subjekt naplní formální podmínky pro prominutí úroku podle odstavce 1. Tímto kritériem je existence zjevně ospravedlnitelného důvodu pro prodlení s úhradou daně. Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje probřesek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nabíženo jako na probřesek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že za neplnění zákonné povinnosti musí být udělena adekvátní sankce. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto“. Na uvedené vymezení navazuje příslušný vnitřní předpis Celní správy ČR, metodická informace č. 6/2022, který typově vymezuje možné ospravedlnitelné důvody ve smyslu ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu. Podle zmíněné metodické informace jsou takovými ospravedlnitelnými důvody např. živelní pohroma nebo jiná mimořádná událost, nepříznivý zdravotní stav, který daňovému subjektu zabránil plnit jeho daňové povinnosti, skutečnost, že původní platba daně byla vykonána omylem na jiný variabilní symbol nebo jiný účet správce daně, přičemž se současně nejednalo o nejasnou platbu atd.

- [42] V rozsudku č.j. 11Af 10/2024-41, zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný nedostal své povinnosti řádně odůvodnit rozhodnutí, neboť z rozhodnutí sice bylo zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že důvody uváděné žalobkyní nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů uvedených v metodické vyhlášce, nicméně tento závěr soud neshledal dostatečným. A to z toho důvodu, že žalovaný se nijak nezabýval posouzením důvodů uvedených v žádosti, přičemž komplexní úvahu vycházející z konkrétních okolností posuzovaného případu redukoval na provedení jednoduchého algoritmu. Takový postup soud označil za nepřijatelnou interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu. Zdejší soud dále konstatoval, že z rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný žádost zamítl a proč důvody uváděné žalobkyní považuje za nedostatečné. Soud proto shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Uvedl, že při posouzení žádosti o prominutí úroku z prodlení je nutné, aby se správce daně zabýval konkrétními důvody každé jednotlivé žádosti, přičemž není možné vycházet pouze z důvodů demonstrativně uvedených v metodickém pokynu (vyhlášce). Zároveň žalovanému uložil, aby přezkoumatelným způsobem vyložil, jakým způsobem dospěl ke konkrétní výši úroku z prodlení, o níž ve vztahu k žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně fakticky rozhoduje.
- [43] Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se opět ve svém rozhodnutí zabýval tím, zda žalobkyně naplňuje některý z ospravedlnitelných důvodů k prodlení dle metodické informace č. 6/2022. Poté vyhodnotil důvody pro prominutí úroku z prodlení, které žalobkyně uváděla ve své žádosti, když na str. 6 shrnul skutková zjištění a na str. 7 uvedl svou správnou úvahu – srov. body [26] až [29] tohoto rozsudku.
- [44] Žalobkyně v žalobním bodu ad A) nicméně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, což je vada, kterou předchozímu zamítavému rozhodnutí žalovaného vytkl i zdejší soud. Žalobkyně v žalobě již nerozporuje, že žalovaný se ve svém rozhodnutí již zabýval žalobkyní předestřeným ospravedlnitelným důvodem, tj. její sporem se společností HALALI, nicméně namítala, že hodnocení tohoto důvodu provedené žalovaným je nelogické a nepřezkoumatelné. V žalobním bodu ad B) však zároveň namítla, že žalovaný

při svém hodnocení tohoto důvodu z několika důvodů překročil meze správního uvážení, když: i) hodnotil k tíži žalobkyně, že využila opravných prostředků, se závěrem, že daň nikdy uhradit nechtěla; ii) označil předmětný spor za interní záležitost žalobkyně, což dle žalobkyně naprosto nerespektuje princip prominutí příslušenství daně; iii) uvedl, že žalobkyně by v případě svého neúspěchu ve sporu se společností HALALI vyměřenou daň neuhradila; iv) poukázal na pokračující činnost žalobkyně v průběhu probíhajícího sporu a její finanční situaci; v) postavil odůvodnění svého rozhodnutí na nepodložených domněnkách a zcela nerelevantních skutečnostech. Libovůli žalovaného pak žalobkyně spatřovala v tom, že tento se nevypořádal s jejími důkazními návrhy, což dále rozvedla v žalobním bodu ad C).

- [45] Dle soudu tedy samotný obsah žaloby svědčí o tom, že napadené rozhodnutí již není nepřezkoumatelné z toho důvodu, že by se žalovaný k ospravedlnitelnému důvodu uváděnému v žádosti podané žalobkyní vůbec v napadeném rozhodnutí nezabýval, když žalobkyně na jedné straně namítala nepřezkoumatelnost [žalobní bod A)], ale zároveň úvahu provedenou žalovaným rozporovala, resp. označila jí za překročení mezí správního uvážení [žalobní bod B)]. Tyto žalobní námitky si tak dle soudu protirečí, neboť vada spočívající v nepřezkoumatelnosti a vada spočívající v překročení mezí správního uvážení se vzájemně vylučují. Jinými slovy, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se žalovaný vůbec k žalobkyní uváděnému ospravedlnitelnému důvodu, tj. k jejímu sporu se společností HALALI, nevyjádřil, pak by jen těžko s ním mohla žalobkyně v žalobě polemizovat v tom smyslu, zda jsou úvahy žalovaného stran této otázky řádné, logické atd.
- [46] Nicméně soud dospěl na podkladě žalobních námitek k závěru, že napadené rozhodnutí je i nadále nepřezkoumatelné, byť z jiného důvodu, než které původnímu zamítavému rozhodnutí žalovaného vytkl 11. senát zdejšího soudu.
- [47] Nepřezkoumatelnost spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [48] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [49] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení

důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

- [50] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je obecně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být „*vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Správní orgán nemusí reagovat na každou dílčí námitku. Může totiž vystavět vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto své místo zejména v situacích, kdy správní orgán opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. již cit. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, nověji např. rozsudek ze dne 17. 8. 2023, č.j. 1 Afs 66/2023-79, bod 23). Nejvyšší správní soud rovněž již ve své rozhodovací praxi konstatoval, že „*rozhodnutí správního orgánu [...] by mělo obstát samo o sobě, tj. měly by v něm být alespoň stručně uvedeny podklady, zjištěné pokračování skutečnosti, jejich hodnocení a úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů, podle kterých rozhodl, a závěry, na základě nichž rozhodnutí vydal. V souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není, pokud je třeba obsah rozhodnutí interpretovat či jinak vyjasňovat pomocí obsahu správního spisu*“ (viz např. rozsudek ze dne 26. 10. 2022, č.j. 4 Afs 195/2022-35).
- [51] Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z toho důvodu, že žalovaný se při svém rozhodování nijak nevypořádal s důkazními návrhy, které žalobkyně předložila již na počátku řízení ke své žádosti. Žalobkyně k důkazu navrhovala rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 7. 2017, č.j. 41 C 234/2015-346 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2018, č.j. 11 Co 53/2018-394, ve sporu o oprávněnost výpovědi z nájmu; dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 5. 2022, č.j. 23 C 88/2018-171, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č.j. 18 Co 13/2023-213, ve věci zaplacení 279.914 Kč s příslušenstvím; a rovněž znalecký posudek č. 1865/2016, vypracovaný Ing. V. A., soudním znalcem v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací movité věci.
- [52] Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č.j. 6 Azs 26/2009-100). Z této judikatury lze dovodit, že správní orgán není povinen provést všechny důkazy navrhané účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhaný důkaz neprovedl (tím, že navrhaný důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, je nadbytečný nebo že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhaný, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č.j. 5 Afs 147/2004-89). Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č.j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zásadně zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č.j. 4 As 21/2007-80). Absence

věcné úvahy správního orgánu, proč považuje navrhané důkazy za nadbytečné, může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů.

- [53] Dle soudu lze uvedenou judikaturu shrnout tak, že účastník správního řízení nemá nárok na provedení všech navržených důkazů, nicméně má právo, aby se správní orgány se všemi jeho důkazními návrhy vypořádaly, tj. vyjádřily se k jednotlivým navrženým důkazům a uvedly, proč jim případně nevyhověly.
- [54] Žalovaný této povinnosti však zjevně nedostál, neboť v napadeném rozhodnutí není o důkazech ani zmínka. V tomto směru soud spatřuje zjevnou snahu žalovaného o doplnění odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobkyní předloženým důkazům ve vyjádření k žalobě [srov. body (42) a (43) vyjádření žalovaného k žalobě]. Jak však plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, chybějící argumentaci žalovaný nemůže dodatečně doplňovat ve vyjádřeních učiněných v rámci soudního řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43, či ze dne 18. 9. 2003, č.j. 1 A 629/2002-25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS). Správní soudy pak nemohou nahrazovat či podstatně doplňovat odůvodnění správních rozhodnutí svým vlastním odůvodněním (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č.j. 8 Afs 58/2012-44, či ze dne 10. 2. 2016, č.j. 4 As 207/2015-107).
- [55] Zároveň soud nemohl vejít v argument žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě, že *„byť v napadeném rozhodnutí precizně nerozvedl, že v důkazech předložených žalobcem v rámci jeho žádosti nespatriř žádný ospravedlnitelný důvod, který by vedl k prominutí příslušenství daně, resp. úroků z prodlení, z kontextu jeho odůvodnění, dle názoru žalovaného vyplývá, že tímto směrem cílil.“* Žalovaný se totiž nejenže „precizně“ k důkazům navrženým žalobkyní v její žádosti nevyjádřil, on se k nim totiž nevyjádřil ve svém rozhodnutí vůbec, což je dle soudu zcela zásadní vada.
- [56] Ta vyplývá na povrch tím spíše, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl k argumentaci žalobkyně, že v důsledku předmětného sporu zůstala bez prostor a majetku a nemohla vykonávat jakoukoliv činnost, že tato je pouze rovině tvrzení, aniž se jakkoliv věnoval tomu, že žalobkyně již k žádosti přiložila předmětný znalecký posudek, který dle ní dokládá zničení jejího majetku. Dle soudu se tak v případě tohoto důkazního návrhu nemůže jednat o důkaz pro věc zjevně irelevantní, když i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí podnikatelskou činnost žalobkyně v kontextu daného soudního sporu hodnotil, aniž by se k tomuto důkaznímu návrhu, který s tímto úzce souvisí, jakkoli vyjádřil, tj. buď jej k důkazu provedl, nebo odůvodnil, proč k provedení tohoto důkazu nepřistoupil.
- [57] Žalovaný pak neodůvodnil ani neprovedení rozsudků civilních soudů ve sporech žalobkyně se společností HALALI, z nichž nepochybně lze vyčíst některé skutkové okolnosti stran této skutečnosti, kterou žalobkyně označila za ospravedlnitelný důvod pro prominutí úroků z prodlení. Na žalovaném tak bude, aby posoudil, zda jsou tyto skutkové okolnosti z pohledu posuzování ospravedlnitelnosti důvodu pro prominutí relevantní či nikoli.
- [58] Soud se tak z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v absenci věcné úvahy žalovaného, proč považuje navrhané důkazy za nadbytečné či irelevantní, nemohl z věcného pohledu zabývat samotnou správní úvahou žalovaného, neboť tato může v důsledku případného provedení navržených důkazů doznat ještě změn. Navíc její nedílnou součástí v daném případě musí být vypořádání s důkazy navrženými žalobkyní.

- [59] Nicméně, aby nedocházelo k neúměrného prodlužování řízení ve smyslu toho, že by žalovaný do napadeného rozhodnutí pouze k navrženým důkazům doplnil svá tvrzení uvedená ve vyjádření k nyní podané žalobě, soud toliko na okraj uvádí, že v napadeném rozhodnutí je již nyní uvedeno několik minimálně zavádějících tvrzení žalovaného. Jedná se zejména o tvrzení, že žalobkyně nejméně do rozsudku Městského soudu v Praze (pozn. soudu: pravděpodobně myšleny rozsudky zdejšího soudu ze dne 6. 5. 2020, č.j. 10Af 19/2018-84 a č.j. 10Af 20/2018-76 ve věci platebních výměrů na spotřební dani k lihu) neměla v úmyslu spotřební daň z lihu přiznat, natož dobrovolně zaplatit. Soudu není zřejmé, jakým způsobem souvisí otázka využívání řádných opravných prostředků, příp. podávání správních žalob proti rozhodnutí správního orgánu s posouzením ospravedlnitelnosti důvodu pro prominutí daně. Dále se jedná o tvrzení, že žalobkyně spoléhala na výsledek soudního sporu, kde predikovala zakončení ve svůj prospěch, což dle žalovaného značí, že v případě neúspěchu by spotřební daň z lihu neuhradila. Opět soudu není zřejmé, jak toto souvisí s řízením o žádosti o prominutí úroku z prodlení, přičemž ani není zřejmé, z čeho žalovaný své závěry dovodil.
- [60] Pro příklad soud uvádí, že v rozsudku ze dne 27. 10. 2023, č.j. 4 Afs 395/2021-37, Nejvyšší správní soud označil vytkl tehdejšímu žalovanému (Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu), že v rámci svého rozhodnutí o žádosti o prominutí úroku z prodlení poukázal na skutečnosti, které však s posouzením ospravedlnitelného důvodu nijak nesouvisí, a nejednalo se tak dle Nejvyššího správního soudu o uvedení důvodů, na základě kterých by žalovaný mohl dospět k tomu, že tehdeším stěžovatelem uvedený důvod nelze považovat za ospravedlnitelný ve smyslu ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalovaný totiž v této věci poukázal na skutečnost, že stěžovatele před zahájením daňové kontroly vyzval k podání dodatečného daňového přiznání, což tento neučinil, z čehož žalovaný dovodil, že stěžovateli byly důvody pro doměření daně známy ještě před samotnou výzvou, přesto k úhradě doměřené daně došlo až poté, co bylo zamítnuto jeho odvolání podané proti dodatečnému platebnímu výměru. Nejvyšší správní soud tyto skutečnosti označil jednak za irelevantní, jednak uvedl, že jsou z části založeny na pouhých domněnkách žalovaného (srov. body [23] a [24] odkazovaného rozsudku).
- [61] Na žalovaném tedy bude, aby (mimo jiné) postavil své úvahy pouze na skutečnostech relevantních pro danou věc a tyto své úvahy dostatečně podložil.
- [62] Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a proto jej podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude tento právním názorem soudu vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.). Bude na něm, aby se zejména v kontextu dané věci vyjádřil k důkazním návrhům žalobkyně, resp. odůvodnil jejich případné neprovedení, a aby své úvahy založil pouze na skutečnostech relevantních pro danou věc a tyto své úvahy dostatečně podložil.
- [63] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupkyně žalobkyně Mgr. Bc. Kláry Luhanové, advokátky, a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 9.260 Kč podle ustanovení § 7, § 10b odst. 5 písm. a) [za tarifní hodnotu se považuje částka 230.542 Kč, jakožto výše úroků z prodlení, jejichž prominutí žalobkyně žádala] a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky

č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění od 1. 1. 2025, celkem 18.520 Kč Za uvedené úkony žalobkyni dále přísluší náhrada hotových výdajů její právní zástupkyně ve výši 900 Kč za 2 úkony právní služby po 450 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění od 1. 1. 2025. Protože zástupkyně žalobkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tedy činí 26.499 Kč (po zaokrouhlení). Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za podanou repliku k vyjádření žalovaného, neboť ji k podání repliky nevyzval a žalobkyně v replice opakuje argumentaci uvedenou již v žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.